

Udvikling eller fortsat afvikling – er der nogen, der kender retningen?

At være børnefamilie her på kommunens smukke nordkyst, har de senere år været forbundet med megen usikkerhed. Er det ikke specialklasserne på Langhøjskolen man vil lukke, så er det specialundervisningsmidlerne man reducerer, og nu er der så lukning af de lokale børnehaver man går efter... endnu engang. Der er aldrig nogensinde ro.

Jeg forstår ikke at man hele tiden vil afvikle i stedet for at udvikle. Hvad er det for en kommunal strategi?

Bør det ikke være nu, at vi skal se at få vendt skuden, og gøre Norddjurs kommune til en innovativ og attraktiv kommune, der også i landdistrikterne kan tiltrække nye børnefamilier i stedet for at afskrække dem?

I 2015 flyttede min mand, datter og jeg til Nørager, hvor vi byggede hus. Sidenhen kom også en dejlig lillebror til.

Begge vores børn har gået i Nørager børnehave, ja vores søn går der stadig, og trives og udvikler sig i det lille nære miljø sammen med alle de andre børn fra Nørager by og opland.

Hver torsdag (når der altså ikke lige er coronalukket) bliver vores søn sammen med sine kammerater hentet i børnehaven af deres fodboldtræner, også kendt som den syngende købmand Karsten. Han tager dem med ned i Nøragerhallen, hvor også de fodbold drenge fra byen, der lige er startet i 0.klasse på Langhøjskolen, kommer til. Her lærer de alt fra gamle Maradonna finter til nye Ronaldo tricks, mens de griner og har det sjovt på kryds og tværs af alder.

Oppe under halvtaget sidder vi forældre, og med et halvt øje ser med, alt i mens vi udveksler nyt fra nær og fjern. Mest fra nær, for det der betyder noget herude på landet. Der er mange arrangementer som fastelavnsfest i forsamlingshuset, "hold byen ren dag", Sankt Hans, sommerfest, fællesspisninger osv. der skal planlægges og organiseres. Sådan er det at bo i et landsbyfællesskab. Snakken går, og nye ideer opstår.

En forældre har lige fået fri fra sit arbejde på L-tek, byens største virksomhed, og har medbragt lidt snacks som han svingede forbi købmanden, og tog med, da han alligevel skulle hente familiens yngste i Børnehavens vuggestue. Jeg gør ofte det samme selv, når jeg henter min søn i børnehaven, altså handler ved købmanden – de to steder deler jo praktisk talt parkeringsplads.

På den måde har hele vores landsby en sammenhængskraft, hvor den ene ting er afhængig af den anden. Sådan er dynamikken i et levende landsbyfællesskab. Liv skaber liv, og børnehaverne er en central livsnerve.

Vi er og bliver en landsbykommune, og det koster selvfølgelig lidt at drive mindre børnehaver, men ikke meget, hvis man ser på, hvad man vinder på den socio økonomiske bane herude i Nørager og Vivild.

Som vi siger herude "kan det overhovedet svare sig"?

Bør man i virkeligheden ikke se det som en investering i kommunens fremtid at bibeholde både Nørager og Vivild børnehaver, da man sandelig også vinder meget ved at have aktive landsbysamfund, der kan tiltrække nye familier til området, samt promovere kommunen i positiv ånd.

Der er sent nogen der glemmer hele dramaet omkring Mølle/Toubro, hvor man fra kommunens side spillede de to lokalsamfund ud mod hinanden, hvilket i sidste ende betød en folkevandring mod syd, der ikke alene blev en dyr regning for kommunen på det økonomiske, men også genererede en shit storm af en anden verden, der i mange år fremover vil præge kommunens renommé og ansigt ud ad til.

I Nørager og Vivild står vi sammen om at ville udvikling. Vi bakker op om vores børnehaver, skole, erhvervsliv og foreninger.

Men hvad vil man egentlig i Norddjurs kommune? Fortsat afvikling... eller en fremtid med udvikling?

Vh Janni Rasmussen